

Naam: Zofia Corek
Woonplaats: Urząd Pocztowy, Polen
Vermist sinds: 2009

Naam: Carel Pelle
Woonplaats: Bree, België
Vermist sinds: 2003

Wachten na een vermissing?

Germa van den Boom

vermist sinds 1984

Vorig jaar augustus was er, 25 jaar na haar vermissing, ineens hoop op een oplossing in de zaak van Germa van den Boom. Er waren tips, er zouden bij graafacties in het buitengebied van Werkendam en in de Biesbosch spullen gevonden zijn. En er dook een mysterieuze, berouwvolle brief op, met de tekst van een boetepsalm. Maar het leidde niet tot sporen of aanknopingspunten waar de politie verder mee kon.

Eerder hadden een *cold case team* van de politie en Peter R. de Vries, voor zijn programma, zich al sterk gemaakt voor een doorbraak. Tevergeefs.

Germa van den Boom verdween op haar 19e. Eind juli 1984, na een avondje stappen, keerde ze niet terug in haar ouderlijke woning in de buurtschap De Kille bij Nieuwendijk onder Werkendam. Ze was wezen stappen in Gorinchem, een buurjongen had haar 's nachts thuis voor de deur afgezet. De politie vond later bloedsporen van haar op de keukenvloer. Haar verdwijning leidde tot speculaties en beschuldigingen in het dorp, een werkgroep uit de regio bleef zoeken. Een lid van die werkgroep zei dat twee van de drie verdachten, die haar om het leven zouden hebben gebracht en spoorloos deden verdwijnen, inmiddels overleden zijn en zei de identiteit van de nog

Raambiljetten met 'Help ons Germa vinden'. foto Patrick Guitjens

levende verdachte te kennen. Er bleven suggesties opduiken dat 'mensen in de omgeving van Germa meer moeten weten over de zaak'.

In 2007 loofde de hoofdofficier van justitie in Breda 15.000 euro uit voor de gouden tip. De raambiljetten met 'Help ons Germa vinden' die haar ouders - en later De Vries - lieten drukken, hingen lang in het Land van Heusden en Altena. Een doorbraak is er echter nooit gekomen. De politie sloot het dossier, maar zal bij nieuwe informatie het onderzoek hervatten.

Tanja Groen

vermist sinds 1993

Al meer dan zestien jaar is ze vermist, zonder ook maar één spoor achter te laten.

Tanja Groen was 18 en eerstejaars studente gezondheidswetenschappen in Maastricht. In de nacht van 31 augustus op 1 september 1993, vlak na middernacht, verliet ze op haar fiets een ontgroeningsfeestje van haar studentenvereniging Circumflex op de sociëteit in de binnenstad van Maastricht. Maar op haar kamer in het nabijgelegen dorpje Gronsveld is ze nooit aangekomen. Zelfs van haar fiets ontbreekt sindsdien elk spoor.

Dat maakt haar vermissing een van de grootste mysteries: er is geen aanknopingspunt. Na de aanhouding van seriemoordenaars in België, zoals Marc Dutroux en vorig jaar Ronald Janssen, werd gehoopt op een doorbraak in haar verdwijningszaak. Maar ook bij hen zijn geen bewijzen gevonden dat ze iets met haar vermissing te maken zouden hebben. Het onderzoek ligt daarom al lang stil. Op *hyves* draait nog wel een speciale site, tanjagroenvermist.hyves.nl, onder de leus 'Help Tanja Groen zoeken, wij gaan door!'

Haar ouders in Schagen moeten ermee proberen te leven dat er helemaal niets van haar teruggevonden is. Haar moeder heeft uitgelegd hoe moeilijk dat is. Want

Affiche van de vermiste Tanja Groen. foto Wil Nilwik

weet je dat je kind het slachtoffer is geweest van een misdrijf, dan komt er een ontknoping, hoe gruwelijk ook. „Juist het helemaal niets, maar dan ook niets meer in handen hebben, is het meest slopende gevoel dat een mens kan hebben.“ Intussen blijven haar vader en moeder hopen dat de vermissing van Tanja niet vergeten wordt. Zij hebben DNA-materiaal achtergelaten bij de politie. Mocht in de toekomst nog iets opduiken, dan is een *DNA-match* mogelijk. Om de familie eindelijk zekerheid te geven, ook al is het na hún dood.

Oosterhouter Gerard Schook heeft een boek geschreven. Maar hij is de eerste om te zeggen dat het eigenlijk niet geschreven had moeten worden. De titel zegt alles: 'Wachten went nooit'. Het boek draait helemaal om de vermissing van zijn stiefzoon Willem Barentsen. Diens verdwijning in 1993 op 23-jarige leeftijd beheerst nog steeds het leven van Gerard en zijn vrouw Joke, de moeder van Willem.

door
Rinze Brandsma
rinze.brandsma@bndestem.nl

Een onmogelijke zoektocht leverde na jaren uiteindelijk wel stoffelijke resten van de vermiste Willem op. Maar ook na de publicatie van het boek over de vermissing en opsporing kunnen ze nog steeds niet echt een punt achter die verdwijning zetten. Ook omdat Gerard Schook via de Vereniging Achterblijvers na Vermissing (VAV) - waar hij voorzitter van is - veel tijd en energie stopt in de hulp aan lotgenoten. Vermissingen veroorzaken een wurgende onzekerheid waar buitenstaanders zich geen voorstelling van kunnen maken.

Een vermissing heet wel 'het vacuüm tussen leven en dood'. Als een dierbare spoorloos in het niets verdwijnt. Zoals bij Willem Barentsen, stiefzoon van Gerard Schook (74) uit Oosterhout en zoon van zijn vrouw Joke.

Willem was in 1993 een 23-jarige student uit Sint Willebrord, die tijdens een liftvakantie door Europa spoorloos verdween in de Roemeense Karpaten. Willem, op zoek naar avontuur en vrienden, zou doorreizen naar Barcelona. Na een bericht uit Noord-Roemenië, waar hij met vrienden die hij ontmoet had door de bergen zou gaan trekken, blijft elk contact uit. Na de zomervakantie verschijnt hij niet in de Wereldwinkel waar hij vrijwilligerswerk doet, en vervolgens evenmin op school. Hij wordt als vermist opgegeven.

Bij een eerste zoektocht door Roemenië vindt Gerard Schook geen spoor, maar na weken ontdekt een bergbeklimmer de totaal vernielde rugzak met daarin papieren van Willem. Daar dichtbij, aan de voet van een steile helling onder een veelbezocht uitkijkpunt, wordt een schedel gevonden. Die behoort, zeggen de autoriteiten, echter toe aan een 50-jarige Roemeense vrouw die ook zoek is.

Willems familie neemt daar geen genoegen mee en blijft druk op de Nederlandse en Roemeense autoriteiten uitoefenen. Na jaren touwtrekken en alsnog DNA-onderzoek (dat in Nederland inmiddels mogelijk is) blijkt de schedel wel degelijk die van Willem. De doodsoorzaak vaststellen, lukt echter niet meer. Moeder Joke kan het kistje met de schedel definitief bijzetten, in een graf op de Oosterhoutse begraafplaats. Nu heeft Schook zijn verhaal gedaan in een boek, dat extra waarde krijgt door de toevoeging van dagboekantekeningen van moeder Joke. Haar worsteling met de benauwendende onzekerheid.

'Wachten Went Nooit', een boek van Gerard Schook

- Gerard Schook (74) is voorzitter van de VAV, Vereniging Achterblijvers na Vermissing.
- Was directeur van Jenaplan-basisschool De Wiltzangk in Oosterhout, die in 1991 afbrandde.
- Hij kreeg in 2008 een koninklijke onderscheiding voor zijn inspanningen voor de VAV en voor zijn 30-jarige betrokkenheid bij de Oosterhoutse basketbalvereniging Eastwood Tigers (nu Fast Forward) en als scheidsrechter bij de Nederlandse Basketbal Bond.
- 'Wachten went nooit', De vermissing en opsporing van Willem Barentsen, Gerard Schook. Te bestellen bij de boekhandel of via www.mijneigenboek.nl. € 18,90.

Zoals, in de zenuwslappende winter na de verdwijning, als onderzoek gedaan wordt naar de gevonden resten: „Het draait nu om wachten. Wachten op de post, de telefoon. Denken wil ik niet meer. Ik heb alleen akelige en bange gedachten. Ik ben vreselijk onrustig, kan slecht blijven zitten of iets afmaken waar ik mee bezig ben. Afspraken maken vind ik moeilijk, misschien heb ik dan de begrafenis wel.”

Het relaas van Schook, die zelf met zijn eigen zoon intensief in Roemenië is gaan zoeken en uiteindelijk hulp kreeg van de Nederlandse ambassade-medewerker Simon de Vries, is met foto's, documenten, kaartjes, Roemeense krantenknipsels en aantekeningen fascinerend.

„Wij zijn maar gewone mensen”, zei hij onlangs, bij de officiële presentatie van zijn boek in Oosterhout.

„Nee, jullie zijn bijzondere mensen”, corrigeerde Ina van Beek, bestuurslid van de VAV. „Want jullie zijn er in geslaagd Willem terug te vinden en er dit boek over te schrijven.” Een 'bovenmenselijk verhaal', is het boek zelfs genoemd bij de presentatie.

Gerard Schook: „Het verhaal van Willem had binnen een half jaar na de vermissing afgelopen kunnen zijn. Als ze daar in Roemenië de zaak niet verpest hadden. Zie het als een aanklacht. Ik hoop dat ik mede hierdoor doordring tot die autoriteiten.”

De kern van zijn verhaal is 'dat je zekerheid wilt en je vragen beantwoord wilt zien'. Die antwoorden kreeg hij niet. „In Roemenië moeten ze weten wat er gebeurd is. Vanaf het begin is daar met de feiten gerommeld. Ze zeiden dat de schedel van een vrouw van 50 moest zijn. Ja, waarom? Omdat voor haar opspo-